

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' כי-תבוא י"ט אלול תשע"ה

החברותא בטאן פנימי לחברים גליון מס 513

פנינים יקרים - פרשת השבוע - אלול

והיה כי תבוא אל הארץ (כ"ז, א) נקדים לפרש המשנה באחד בתשרי ר"ה לשנים וכו'. להמשיך מדת החסד להתחלת השנה ושע"ז ממילא יתנהג כן כל השנה. לזאת מתפללים כל השנה כדי שמדת החסד תמשך לכל השנה. ור"ה נקרא ראש כי מהגלגולת הולכין טיפין ולכל שיעור קומה. וכשתמשך חסדים בר"ה ובממילא יתנהג כן כל השנה. ואז ראש השנה לשנים להשפיע על כל השנים אף למי שחטא כנגדו יתב"ש, כשחוזר בתשובה זוכה שמשגיג הארה מאור המקיף שרומז לראש השנה. וזה הפירוש "והיה" רמז לחודש תשרי שצורפו "והיה", והוא לשון שמחה דהיינו כשתבוא אל הארץ כלומר אל ר"ה בשמחה יהיה רצון מאת השי"ת שלא תהיה משכלה ועקרה בארצך...

והיה כי תבוא אל הארץ וגו' (כ"ז, א) והיה לשון שמחה לומר לך שאין לשמוח אלא בישיבת ארץ ישראל כמה שנאמר (תהלים קכו) אז ימלא שחוק פיני וגו'.

ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך אשר ה' אלקיך נותן לך וגו' (כ"ז, ב).... כל ענין מצות הביכורים הוא להוציא ממחשבתך שהיא "ארצך" ולהביאך אל ההכרה "אשר ה' אלקיך נותן לך". (עקידה)

וירעו אותנו המצרים וגו' (כ"ז, ו) וירעו מתפרש מלשון רעות - קרבה וידידות ומלשון רעה. הרעה הגדולה ביותר היה לאלו שהמצרים הצליחו למשוך אותם אליהם להתבולל בהם. וזהו וירעו 'אותנו' ולא מלשון וירעו 'לנו'. כי לא היה מטרה להמית ממש אלא לעשות רעים והיא היא הרעה הגדולה. (על פי האלשיך הק')

ושמחת בכל הטוב (כ"ז, יא) איתא במדרש הה"ד אמרו צדיק כי טוב וכו' ע"ש. טוב נקרא דבר טוב הגנוז. וחסד נקרא דבר טוב שנתגלה. וצדיקים שמחים אפילו בדבר שאינו נראה טוב, כי שמחים בטוב שגנוז בתוכו. וזהו ושמחת בכל הטוב עם כל הבחינה טוב אפילו בטוב הגנוז. (בית אהרן מקרלין)

היום הזה ה' אלקיך מצוך לעשות (כ"ז, ט"ז) פירוש השי"ת מצוה לעשות המצוה כמו היום הזה, כמו שבסדר היום הוא ברישא חשובא והדר נהורא, כן צריך כל בר ישראל לעשות בתחילה מצות השי"ת הגם שאינו מרגיש שום טעם ושום תענוג בהמצוה רק בהאמונה שהשי"ת צוה לעשות ואח"כ עוזרו השי"ת שמרגיש טעם ותענוג גדול בעשיות המצות כדאיתא נהורא חוורא לא שריא אלא באתר דנהורא אוכמא שריא ברישא.

אתם נצבים היום כולכם וגו' (כ"ט, ט) ... 'אמת' הוא מרכז אמצעי לכל העולמות א' הוא ראש לכל האותיות ו'תיו' בסוף ו'מם' באמצע, וע"י שבאו כל ישראל לבחינת אמת לזה נעשה קיום ומצב והעמדה והערכה להמלוכה הקדושה ולהקומה השלמה העליונה. וזהו אתם נצבים וכו', 'אתם' אותיות 'אמת' וכולכם בבחינת נצבים בקומה שלימה והערכה וכו' ואין שום מסך המבדיל בין ישראל לאביהם שבשמים. גם יש לומר את"ם נוטריקון "אל תשליכנו מלפניך" גם נוטריקון ורוח קדשך "אל תקח ממנו" והבן. (אוהב ישראל)

לדעת החברותא אמאל אל האביון ואל בי ישרא

גמלה שנה וקלוגיה, גמל שנה וברכותיה
 שנה טובה ולחורכה
 גמלה וגמלה טובה

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

513
1

האשק שיחת הרא"ש ז"ע"א תשעה באב תשל"ה ה'אבא ל'פאס ע"מ א.א.

פעולה שאנו פועלים איננו עושים בהתקשרות כאותה בחינה של הצדיקים הגדולים. אנו מתחמקים בטענה "מי יכול להדמות אליהם ולעשות כמעשיהם". דעו, גם הם היו בני אדם כמונו, ומי שהביא אותם לתוך העבודה הזו הוא שולח אותה גם אלינו. ולמרות שכל ימיהם הם עברו את כל הצרות והיסורים המרים ולא נשברו ונסוגו אחור, אם ח"ו נוגעים לנו בנקודה קטנה מיד אנו נשברים ומתרסקים. ובעוד שהם לא נהיו מבולבלים, היסורים הללו מביאים אותנו לבלבול הדעת. הם נתנו שינשכו אותם בכדי להגיע לשלימות הביטול, עד שביטלו את עצמם והגיעו לבחינה של "מלא כל הארץ כבודו" ו"ברוך כבוד ה' ממקומו". ולכן עדיין לא נגאלנו, כי כל עניין הבית השלישי תלוי באחדות ורק כאשר נתאחד אז נזכה לבית השלישי.

שהרי הבית השלישי הוא מקום הקרבת הקרבנות. הרבש"ע ציוה שבני ישראל יקריבו לפניו קרבנות במקום ששכן הבית הראשון והשני. ויש להבין את ענין הקרבן שהוא סתום וחתום. מהו פשר הענין הזה ששוחטים שור ושורפים אותו. אכן הרבש"ע רצה להראות לנו בזה את פנימיות ענין בית המקדש שהוא כמו קרבן עולה שכליל תקטר. מן השור שהיו מקריבים לעולה על גבי המזבח לא היה נשאר כלום, רק מעט אפר, וזה בא ללמדנו את פנימיות ענין בית המקדש שהיא ביטול גמור, שהאדם יבטל את עצמו בבחינת "ואנכי עפר ואפר", "ונחנו מה".

אולם אם האדם הוא בהתקשרות הוא לא מתפעל מן הקללה או הרוגז או הבושה שחבירו מבייש אותו, להיפך, הוא מוסיף לו אהבה ואחוה וריעות ביתר שאת, מכיון שהוא היה שליח להזכיר לו ולהחזיר אותו אל המלחמה הגדולה שלו. הוא כבר שכח מאין הוא בא ולאן הוא הולך ולפני מי הוא עתיד ליתן דין וחשבון, ובא חברו ובמעשה הזה הזכירו מי הוא ומה טיבו. ואם כן דווקא אחר מאורע כזה הוא צריך להשאר האוהב הכי גדול שלו היות שהוא עוררו לתשובה. אולם לדאבונו אין אנו חיים כן, ובשעת נסיון אנו רבים אחד עם השני, ויוצא מזה לשון הרע ומחלוקת. לכן אנו נמצאים עדיין בגלות ויושבים על הארץ בלילה הזה של תשעה באב, גלות ששורשה בבכיית המרגלים שדברו לשון הרע על ארץ ישראל ולא האמינו בה'.

ולדאבונו עד היום אנו נמצאים במצב הזה של המרגלים, ולכן אנו עדיין יושבים על הארץ בלילה הזה בגלל חטא המרגלים. עוד לא התאחדנו ביחד. ולכן כאשר החבר מכה אותי אני שוכח שהוא שליח מהבחינה של "ושכותי את כפי וראיתי את אחורי", שבעצם זה הרבש"ע שקורא אותי, בני! אל תשכח ממני, תזכור תמיד שאני נושא אותך על חיקי כגמול עלי אמו.

אך למרות ש"ידע שור קונוה וחמור אבוס בעליו, עמי לא ידע ישראל לא יתבונן". זוהי הסיבה לתשעה באב שאנו יושבים עכשיו על הארץ. אנו מסתובבים מבולבלים, וכל

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

513 א

וממנה נבנה בית המקדש. וכי מה היה עולה למעלה מקרבן העולה - אש, כשהתפילות שלנו עולות לרבש"ע עולה אש שממנה נבנה הבית השלישי (שיהיה מאש).

ומכיון שבית המקדש נבנה מהאש של עבודתנו ותפילתנו לכן הגלות שלנו ארוכה כל כך. מעת שחרב הבית הראשון עד שנבנה הבית השני היה די בשבעים שנה, היות שבדור ההוא היה שמעון הצדיק שהיה משיירי כנסת הגדולה, ונשארו עוד מאה ועשרים הזקנים שעליהם נאמר "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע ויהושע לזקנים וזקנים מסרוה לאנשי כנסת הגדולה", והיות שהם היו צדיקים גדולים זכו לבנות הבית בשבעים שנה. אולם עכשיו בבנין הבית השלישי צריך להיות בחינת "ויקבץ נדחנו מארבע כנפות הארץ", כי בשביל שיהיה הבית בשלימות צריך שיתקבצו כל היהודים וכל הניצוצות הנידחים, ואם ח"ו חסר ניצוץ אחד מכלל ישראל לא יכול הבית השלישי להבנות, כיון שהגאולה תהיה כאשר כלל ישראל יהיה בשלימות כמו אדם הראשון קודם חטא עה"ד. רק כאשר יחזרו להיות בשלימות כמו שאדם הראשון היה קודם החטא אז תיפסק הגלות, ורק כאשר יהיה "ונפוצותינו כנס מירכתי ארץ" תהיה הגאולה השלמה.

והיום שאין לנו בית מקדש התפילה היא במקום קרבנות כמו שנאמר ונשלמה פרים שפתינו, והיא צריכה להיות באותה בחינה כמו הקרבנות. ועל זה אנו מבקשים "ותערב לפניך עתירתנו כעולה וכקרבן", דהיינו כמו שקרבן עולה היה מתוק לפני הקב"ה כך יהיו התפילות שלנו מתוקים לפניו. ואיך יהיה הדבר הזה? כאשר התפילה שלנו תהיה באותו ביטול כקרבן עולה. בזמן שבית המקדש היה קיים היו מקריבים בו קרבנות כל יום ובכל שבת ויום טוב, ועכשיו שחרב בית המקדש התפילה היא במקום קרבן "ונשלמה פרים שפתינו" והיא צריכה להיות בבחינת קרבן עולה - כליל תקטר. וזה יהיה ענין הקרבנות של הבית השלישי. באותם הימים ישבו איש תחת גפנו ותחת תאנתו ולא יהיה יצר הרע, ולא יצטרכו לקרבנות כי לא יצטרכו לכיפור עוונות. הקרבנות באותם ימים יהיו מה שנעבוד את הרבש"ע בביטול כעולה וכקרבן. כפי מה שכל אחד הכין את עצמו, וכפי ערך הביטול והשגת הבורא שלו, כך יהיה ערך הקרבנות.

ומכיון שהדבר תלוי בהכנה אנו מבקשים "ותערב לפניך עתירתנו כעולה וכקרבן". שלא נאכל נהמא דכיסופא. כי כל עוד שלא נבנה הבית השלישי אנו יכולים לתקן, ואיך? ע"י "ונשלמה פרים שפתינו", שהתפילות שלנו יהיו כעולה וכקרבן. וכמו שקרבן עולה הוא "כליל תקטר" כך תפילתנו כליל תקטר, וכל תפילה שאנו מתפללים עולה למעלה

אתם נצבים היום כולכם וגו' (כ"ב, ט) הנה נודע מדברי חז"ל שאין עמידה אלא תפלה שנאמר ויעמוד פינחס ויפלל. ולכאורה אינו מובן הרי לא מצינו זולת זה שום לשון עמידה באיזה אדם כי אם בתפלה דוקא. אך באמת חכמינו ז"ל דברו על אנשי לבב השלימים ביראת ה' שכל חייהם הם הולכים בשכלם ובמחשבתם ממדריגה למדריגה. ולזה נקראים הצדיקים מהלכים כמ"ש ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה. נמצא שקודם שמיניע לתפלת העמידה שהוא תפלת שמונה עשר או הולך דרך ההשתלשלות העולמות וכשהאדם עומד אצלו יתברך בתפלת שמונה עשר או עומד בעולם האצילות ואין שום מסך מפסיק בין האדם לקונו או הוא בבחינת עומד. ובוה תבין הנני עומד לפניך שם על הצור דכמו שאתה עומד במחשבותיך להיות דבוק בהש"ת ביחוד כך הקב"ה עומד שם על הצור של ישראל להטיב בעבורם. (מתוך אוהב ישראל)

מפי עליון לא תצא הרעות והטוב (איכה ג, לח) לכאורה אינו מובן שינוי הלשון שנקט הכתוב באמרו הרעות בלשון רבים והטוב בלשון יחיד. אפשר לפרש הכתוב ע"פ מה שידוע בספרים שהטובות נשפעים מן האחדות הפשוט וממייב אחד מחיי החיים יתעלה ויתברך שמו. לכך נאמר בלשון יחיד לפי שהכל מושרש אחד. אבל לעומת זאת הרעות ח"ו שהם בעכרם של הבריות באות כתוצאה מעוונותם ומאוולתם. ממילא לגבי זה שייך התפרדות כמש"כ (תהלים צב) יתפרדו כל פועלי און. לכך נאמר בלשון רבים. אלא שהש"ת טוב ומטיב לרעים ולטובים. והטובה נמשכת אפילו לרעים שלא כפי מעשיהם מצד שהקב"ה בעל הרחמים והחסד.

לדוד משכיל אשרי נשוא פשע כסוי חטאה (תהלים לב) במדרש הה"ד אורח חיים למעלה למשכיל למען סור. ביוהכ"פ מביא השמן עוונות ישראל ועד שהולך להביא הקב"ה מממין עוונותיהם תחת פרפורא דיליה. ואומר השמן נשאת עון עמך כסית כל חטאתם. ענין ההסתכלות למעלה הוא להבין שכל חיותו ותנועתיו ומחשבותיו ודבוריו וכפוף אבריו הכל בכוחו יתב"ש בחיות שמשפיע לו. וכשארם זוכר תמיד בזה קשה עליו לחטא. רק בשעת עשיות העון האדם שוכח זה. ונסלח וכו' כי לכל העם בשגגה כיון שעשיות עוונותיהם הוא ע"י שכחה כנ"ל. (זרע קודש להר"ג מרופשיץ)

הנותן בים דרך זה ר"ח אלול (מדרש) הכלל הוא כי הבוב"ה אינו נתפס בשום אות ונקודה ובר"ח אלול מצמצם שפע הבוב"ה באותיות ובר"ה ויוהכ"פ אנו ממשיכים השפע בכל העולמות, והנה בחודש ניסן האותיות משפיעים באור ישר ובתשרי חוזרים להא"ן באור חוזר תשר"ק שמדבק עצמו בשורש ומאו הוא למעלה בחינות הריון כמו שאומרים בר"ה היום הרת עולם מלשון הריון... ודו"ק. (קדושת לוי)

הצדיק אבד ואין איש שם על לב (ישעיה נז) הנה ידוע שאי אפשר לצדיק להיות בבחינת משפיע רק כאשר יש מי שמקבל ההשפעה, וזהו הפירוש הצדיק אבד מדרגותיו הגבוהות מחמת ואין איש שם על לב. רצה לומר שאין מי שמקבל ממנו ההשפעה הגדולה שמכח הצדיק להשפיע לעולם. (מדבר קדש מהר"ש מבעלזא)

באין מליץ יושר וכו', העיקר הוא דאדם אע"פ שחטא רק כיון שידוע שחטא ומבקש מלפניו יתברך שימחול לו ומכיר שפלותו, זה הוא גופא למליץ יושר לפניו. וזהו באין במדה שאדם מחזיק עצמו לאין זה גופא מליץ יושר.

הודעות בקשר לימי הרחמים הבעל"ט

סליחות מתקיימים בעז"ה ביער קנדי, פרטים בבית הרא"ש, רח' דון יוסף הנשיא 5

ההרשמה ותשלום מראש לנסיעה לר"ה אצל משפ' גולדשטיין רח' יהודה המכבי 4

בעיו"כ מתפללים בצוותא תפילת מנחה בציון שמואל הנביא בשעה 2.00 אחה"צ

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדיני 3 ירושלים

פ.ס: 5325477 - 02 ☎ 5829688 - 02

ת.ד. 5080 ירושלים 91050

